

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17/ed20231123#Text> (дата звернення: 07.12.2023).

6. Трипольська М.І. Поняття та ознаки податкового правопорушення. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. № 1 С. 41–45.

7. Літвінцева А. С. Поняття та склад податкового правопорушення. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. Вип. 35(1.2). С. 123–126.

8. Іванський А. Й. Фінансово-правова відповідальність та фінансово-правовий примус. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2010. № 4. С. 157–166.

9. Штанько А. О. Теоретико-правові аспекти суспільної небезпеки і соціальної шкідливості правопорушення: критерії розмежування. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2009. Вип. 44. С. 88–96.

10. Штанько А. О. Правопорушення як вид правової поведінки: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. 2009. 22 с.

11. Баранова О. Податкові правопорушення: які умови визначають вину. URL: https://biz.ligazakon.net/news/201197_podatkov-pravorogushennya-ya-k-umovi-viznachayut-vinu (дата звернення: 07.12.2023).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-351-7-124>

ДЕЯКІ ПИТАННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗАКОНОДАВЧОЇ СИСТЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ

Цибульник Неллі Юріївна
кандидат юридичних наук

Законодавче регулювання сектору безпеки в Україні є постійним процесом, що відбувається у контексті змін у геополітичному середовищі та загрозах національній безпеці країни. Продовження розвитку законодавчої бази та підвищення рівня професіоналізму органів сектору безпеки є важливими завданнями для забезпечення національної безпеки та стабільності в Україні. Законодавче регулювання сектору безпеки України є ключовим інструментом в цій місії, тому його постійне вдосконалення та розвиток є важливим завданням для держави. Воно здійснюється через ряд законів та інших нормативно-правових актів. Основним законом, що регулює діяльність

сектору безпеки України, є Закон України "Про національну безпеку України" [1].

На даному етапі реальних військових агресивних дій росії (неоголошеної війни) реформування системи забезпечення національної безпеки є надважливим для держави й народу питанням. Тому що під час протидії нашої держави широкомасштабній загарбницькій війні російської імперії в Україні, ядерним загрозами світовій спільноті, викликом практично всьому світу стало цілком очевидним, що ця система розбалансована за роки незалежності нашої держави [2].

Система забезпечення національної безпеки –це організована державою сукупність суб'єктів: державних органів (законодавчої, виконавчої та судової влад), громадських організацій, посадових осіб та окремих громадян, об'єднаних цілями та завданнями щодо захисту національних інтересів, що здійснюють узгоджену діяльність у межах законодавства України [3, с. 245].

Одним з найважливіших завдань законодавчого регулювання сектору безпеки є забезпечення національної безпеки та захисту прав і свобод громадян. У зв'язку з цим, законодавство в галузі безпеки передбачає правові засоби для боротьби з тероризмом, злочинністю, корупцією та іншими загрозами національній безпеці. Україна також співпрацює з іншими країнами та міжнародними організаціями, зокрема з НАТО, ЄС та ООН, у галузі безпеки. Співпраця з міжнародними партнерами дозволяє Україні отримувати технічну та фінансову допомогу, обмінюватись досвідом та знаннями, зміцнювати партнерські стосунки та спільно протидіяти загрозам національній безпеці.

В аспекті законодавчого регулювання сектору безпеки, Україна продовжує робити кроки до адаптації свого законодавства до європейських та міжнародних стандартів, що дозволить зміцнити довіру міжнародного співтовариства та підвищити ефективність діяльності органів сектору безпеки в Україні. В рамках цього процесу, було прийнято ряд законів, які зміцнюють правове поле в галузі безпеки та сприяють покращенню роботи органів державної влади, які забезпечують національну безпеку.

Законодавче регулювання сектору безпеки є важливою складовою системи національної безпеки країни, адже від якості законодавства залежить ефективність діяльності органів сектору безпеки та здатність країни до захисту своїх інтересів та суверенітету. Проте, важливо зазначити, що успішність застосування законодавства залежить не тільки від якості самого законодавства, але й від рівня професіоналізму та дисципліни в органах сектору безпеки, від забезпечення необхідних ресурсів та обладнання, а також від належної координації між різними органами та службами.

У контексті викликів, з якими стикається Україна в сфері безпеки, особливу увагу приділяється розробці та вдосконаленню законодавчих актів з боротьби з тероризмом, кібербезпекою, протидії корупції та іншими актуальними питаннями. Зокрема, останнім часом увагу приділяють розробці законодавчих актів щодо реформування Служби безпеки України, вдосконалення процедур отримання та обробки інформації в органах сектору безпеки, розвитку кібербезпеки та ін.

Загалом, забезпечення національної безпеки є складним та многогранним завданням, яке потребує комплексного підходу та взаємодії різних державних та недержавних структур. Важливою складовою забезпечення національної безпеки є також збройні сили України. Зокрема, Збройні сили України є найбільшою збройною силою в регіоні та складаються з трьох основних видів військ: Сухопутних військ, Повітряних сил та Військ оборони державного кордону. Збройні сили України активно беруть участь у миротворчих операціях та міжнародних військових навчаннях, співпрацюють з іншими країнами в галузі безпеки та оборони.

Одним з важливих аспектів забезпечення національної безпеки є також інформаційна безпека. Україна стикається з активною гібридною війною з росією, яка використовує різні інформаційні методи впливу на суспільство, такі як дезінформація, маніпуляції та пропаганда. Україна здійснює різноманітні заходи для захисту своєї інформаційної безпеки, зокрема, заборону на імпорту та використання російських соціальних мереж та інших інтернет-сервісів, які можуть бути використані для дезінформації.

Таким чином, усунення прогалин у законодавчому регулюванні сектору безпеки та проведення реформ у цій сфері є важливим завданням для України. Це дозволить забезпечити ефективну роботу сектору безпеки, захист національної безпеки та інтересів України, а також підвищити довіру громадян до державних органів та забезпечити стабільність та безпеку в країні.

Однак, на жаль, в Україні ще існують прогалини у законодавчому регулюванні сектору безпеки. Зокрема, важливим є удосконалення законодавства щодо контролю за обігом зброї та боєприпасів, організації роботи спеціальних служб, встановлення прозорих правил для проведення розвідувальної діяльності та інших аспектів, що стосуються сектору безпеки.

Також головним завданням є забезпечення реформування судової системи, зокрема створення спеціалізованих судів для розгляду справ, пов'язаних із сектором безпеки. Крім того, важливим є забезпечення високого рівня кваліфікації та професійної підготовки співробітників сектору безпеки. На сьогоднішній день, зокрема, проблемою є недостатня кількість фахівців, зокрема зі спеціальностей, пов'язаних з

кібербезпекою та боротьбою з тероризмом. Тому, важливим є розвиток системи підготовки та перепідготовки кадрів у секторі безпеки.

Так, однією з прогалин у законодавчому регулюванні сектору безпеки є відсутність механізмів контролю за діяльністю спецслужб. Це може призвести до зловживань владою, порушень прав та свобод громадян, а також загрози для національної безпеки. Інша прогалина - це відсутність належної організації захисту важливих об'єктів країни, зокрема енергетичних мереж, транспортної інфраструктури, систем зв'язку та інших. Для забезпечення національної безпеки необхідно створити належні механізми захисту цих об'єктів.

Важливим також є розроблення та впровадження: ефективних механізмів контролю за діяльністю спецслужб; перевірка наявності підстав для здійснення оперативно-розшукових заходів; контроль за виконанням законодавства про захист прав та свобод громадян; ефективної системи кіберзахисту, оскільки віртуальні загрози можуть бути так само небезпечними, як і фізичні. У цьому контексті необхідно розробити відповідні законодавчі акти та забезпечити підвищення рівня компетентності спеціалістів у галузі кібербезпеки. Також необхідно підвищувати рівень професійної підготовки та компетентності працівників сектору безпеки, зокрема шляхом оновлення програм навчання та підвищення фінансування цієї галузі. Усі ці заходи повинні бути проведені в рамках демократичних стандартів та з урахуванням прав людини.

Україна знаходиться в складних геополітичних умовах, і ефективний сектор безпеки є одним з ключових чинників забезпечення стабільності та безпеки країни. Однак, для досягнення цих цілей необхідно розробляти та впроваджувати належні законодавчі акти, забезпечувати прозорість та відкритість діяльності сектору безпеки, захищати права та свободи громадян та забезпечувати належний захист важливих об'єктів та розробляти ефективну систему кіберзахисту. Також важливо забезпечити відповідність законодавства України з міжнародними стандартами та рекомендаціями. Україна повинна розвивати співпрацю з іншими країнами та міжнародними організаціями у сфері безпеки.

Прогалини у законодавчому регулюванні сектору безпеки є серйозним викликом для України. Їх вирішення потребує проведення комплексу заходів, зокрема реформування судової системи, удосконалення законодавства, підвищення рівня професійної підготовки кадрів та інших заходів. Тільки таким чином можна забезпечити ефективне функціонування сектору безпеки, захист прав та свобод громадян, а також зберегти національну безпеку та суверенітет України.

Література:

1. Про національну безпеку України. Закон України від 21.06.2018 року № 2469-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>;
2. Степаненко Н.В., Безкровний А.В. Законодавчі основи забезпечення національної безпеки України. 2022. URL: <https://lbku.krok.edu.ua/index.php/legal-bulletin/article/view/349/290>
3. Скакун О.Ф. Теорія держави і права. Підручник. ЦУЛ. 2011. 520 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-351-7-125>

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПУ НЕЗМІНЮВАНОСТІ СУДДІВ ПІД ЧАС ЇХ ЗВІЛЬНЕННЯ ТА ПРИПИНЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ

Бабко Валерія Валеріївна

суддя Деснянського районного суду міста Києва
ORCID ID: 0000-0001-9140-3152

Принцип незмінюваності суддів у більшості випадків реалізується крізь призму припинення повноважень судді. Необхідно відмітити, що до проведення реформи судової системи у 2016 році термін перебування судді на посаді було чітко визначено. Так само визначеним залишається наразі і термін перебування на посаді судді Конституційного Суду. Відповідно до чинного законодавства, суддя Конституційного Суду може перебувати на посаді протягом дев'яти років, після чого його повноваження припиняються, а сам він не може бути призначений на цю посаду повторно. Отже, виходячи із наведеного наразі очевидним висновком є те, що принцип незмінюваності судді дещо диференціюється в залежності від суду, в якому такий суддя виконує свої обов'язки, а також особливості призначення його на посаду та припинення повноважень.

Встановлення диференційованого механізму звільнення суддів з посади та припинення їх повноважень надає можливість створити різнорівневу систему забезпечення дотримання принципу незмінюваності суддів за рахунок: 1) розмежування кола суб'єктів, до дискреції яких відноситься визначення наявності підстав для звільнення та припинення повноваження судді (Вища рада правосуддя або безпосередньо Конституційний Суд у складі двох третин – для суддів Конституційного Суду); 2) забезпечення вичерпного переліку підстав для звільнення та припинення повноважень суддів, виключно з підстав визначених ч.ч. 6-7 статті 126 Конституції України (за виключенням підстави, передбаченої ст. 122-1 Закону України «Про